

El darrer «homenot» de la Costa Brava

E Possiblement en cap altra diputació de l'estat no podríem localitzar un diputat nascut, crescut i format al Japó com a la corporació gironina. Es tracta de Francesc Sabater i Mecre, que ens ha deixat a quatre dies de l'esclat de la primavera de 1995. Aquesta aparent anècdota familiar creiem que té molt a veure amb la trajectòria personal, humana, pública i professional d'aquest singular personatge que aplegava arrels i realitats de les dues grans activitats amb projecció planetària forjades a Girona: el sector surer i el turisme.

D'en Francesc «Xiquet» Sabater s'han escrit moltes coses, ja en el decurs de la seva vida i també, no cal dir-ho, en el seu traspàs, com és obligat en la nostra societat. Per tant, hauríem de recordar algunes de les seves actuacions públiques menys escrites i d'altres records personals que els anys de feina periodística ens permeten, juntament amb l'amistat amb

què ens va honorar, per dir quelcom de menys conegut i que cal que quedi en la memòria d'aquestes pàgines.

«Xiquet» diputat

El seu pas per aquesta casa correspon als anys 1974 fins al 1979, una etapa gens fàcil si fem memòria històrica. Van ser els anys primers de la transició. Les corporacions locals formades en el règim del general Franco, es mantenien, malgrat les primeres eleccions generals per formar les Corts Constituents. L'empenta democràtica era molt forta. Presidia la diputació el senyor Antoni Xuclà i s'havia de mantenir tota l'estructura administrativa i gestió, fins a lliurar-ho al nou president (seria Joan Vidal i Gayolà) i als diputats escollits després de les primeres eleccions municipals. Tot plegat difícil i poc afalagador. Aquella corporació va complir.

Però deixem els esdeveniments polítics generals, per aturar-nos en la feina feta pel diputat Sabater i Mecre. Va centrar-se, com era normal, en les activitats relacionades amb la promoció turística. No cal dir que la seva «aposta» era doble: qualitat i formació del personal, una segona condició per assolir la primera.

En aquells moments la diputació tenia la responsabilitat de bona part d'aquesta feina promocional. No oblidem que no existia la Generalitat (per tant, tampoc la conselleria corresponent) i que les accions de l'anomenat Ministerio de Información y Turismo, eren molt genèriques i poc

*Francesc Sabater,
un llarg camí
entre el Japó
i Aiguablava.*

“Xiquet” Sabater lliura uns premis de turisme, acompanyat pel president de la Diputació, Josep Arnau (1988).

concentrades pel que fa a Catalunya i, encara menys a les comarques de Girona. Però també és cert que els mitjans econòmics a l'abast de la Diputació per aquestes promocions eren limitats, o més exactament, migrats. El diputat Sabater i Mecre va fer servir el seu prestigi, internacionalment reconegut, per promocionar turísticament Girona. Un sistema que va funcionar perfectament.

Un home compromès

En la nostra societat civil és habitual que quasi sempre les mateixes persones estiguin compromeses en diferents activitats i iniciatives del seu entorn. En «Xiquet» en seria un exemple perfecte. Era, en tots sentits, un home compromès.

El veiem en entitats esportives, en col·lectius professionals del seu àmbit i també en d'altres més àmplies, com les cambres de comerç. Generador de noves entitats, com serien les hoteleres de la Costa Brava Centre, en superar el repte de crear organismes cooperatius, en uns espais terriblement individualistes i poc propicis a aquests tipus d'agrupacions. Tampoc rebutja, com ja hem vist, de treballar per la Diputació en uns moments en què els canvis polítics a l'Estat eren evidents i que, d'altres persones, amb menys generositat, haurien escollit restar a casa tot esperant aquests canvis. En «Xiquet» es va comprometre en el servei a les comarques de Girona, malgrat el cost polític que podia tenir fer-ho en aquell moment. El

que calia era evitar buits de poder i no deixar de fer una feina que a més, va dur a terme amb una eficàcia professional extraordinària.

En deixar aquesta limitada carrera o activitat política, continuarà treballant al servei del sector turístic amb aquesta dedicació amb què va viure sempre. Serien els elogis més fàcils i que ja s'han dit i escrit aquestes darreres setmanes. Un reconeixement que, per sort, no solament ha estat en aquest moment. En el seu establiment hotelier en aquell bellíssim espai a l'ombra de la finca «El Paradís», punt de bateig de la Costa Brava, s'apleguen els testimonis materials de reconeixement a la feina feta. Sempre va guardar els seus distintius de diputat i estimava especialment els màxims guardons turístics que el govern de Catalunya pot lliurar en aquests moments. Eren el resum d'una vida compromesa al servei d'aquesta societat civil.

Les relacions amb la premsa

A l'hotel d'en «Xiquet» no existia un «llibre d'honor» per als hostes distingits. El propietari va considerar al mateix nivell totes les persones que sabien escollir l'espai d'Aiguablava. Per tant, els mitjans informatius, i molt concretament els escrits, vàrem tenir sempre un tracte que no tenia res a veure amb la feina.

Fa pocs mesos havíem compartit un sopar amb en «Xiquet» Sabater, en un d'aquells capvespres de tardor amb què ens obsequia la Costa Brava. Ell mateix va escollir el peix que calia, tot fent memòria dels anys de la postguerra civil en què la pesca permetia la seva família continuar endavant. L'hotel era ple de jugadors de golf, uns nous clients que havia aconseguit el seu únic nét i continuador de la feina. La conversa va ser enriquidora com totes les que podíem mantenir amb ell: des de la família Forgas, a les estades estil «Robinson» del pintor Gimeno i de Josep Pla, en aquells espais a l'entorn de Fornells. La construcció del singular port esportiu, signat per l'avui conseller Vilalta i que assenyala com són compatibles l'equilibri de la costa amb aquests equipaments. Aquesta obra ja seria un bon motiu per anar a Aiguablava. Discret amb les estades dels importants clients «de tota la vida», tenia la satisfacció de valorar les temporades turístiques, segons el nombre de cartes, que sempre responia personalment, en les quals havia de refusar clients.

Josep Pla no en va fer un «homenot» d'en «Xiquet» Sabater, tal volta perquè era un homenàs.

El trobarem a faltar i la Costa Brava també...

J. VÍCTOR GAY